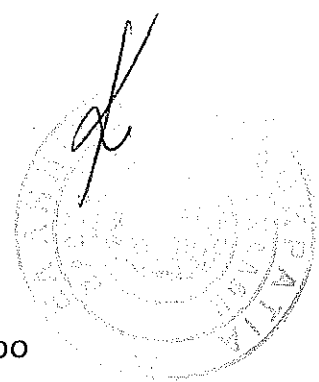

Αριθμός Απόφασης
83/2017
ΤΟ ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΤΡΙΚΑΛΩΝ

Αποτελούμενο από τη Δικαστή Ελευθερία Κώνστα, Πρόεδρο Πρωτοδικών.

Συνεδρίασε δημόσια στο ακροατήριό του στις 1-3-2017, χωρίς τη σύμπραξη Γραμματέα, για να δικάσει την υπόθεση μεταξύ:

Των αιτούντων: 1. Του αστικού συνεταιρισμού περιορισμένης ευθύνης με την επωνυμία "ΔΙΟΝΥΣΟΣ - ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΗΘΟΠΟΙΩΝ ΣΥΝ. Π.Ε." με έδρα την Αθήνα, Στουρνάρη 35, όπως νόμιμα εκπροσωπείται από τον Πρόεδρο του Νικόλαο Γαλανό -Σουπιωνά, ηθοποιό, 2.Της εδρεύουσας στον Δήμο Φιλοθέης - Αττικής, Λ. Μεσογείων, αριθμ. 231, αστικής μη κερδοσκοπικής εταιρείας, υπό την επωνυμία: «ΓΕΑ - GRAMMO, ΕΡΑΤΩ, ΑΠΟΛΛΩΝ, ΕΝΙΑΙΟΣ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΚΑΙ ΕΙΣΠΡΑΞΗΣ ΤΟΥ ΣΥΓΓΕΝΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΟΣ ΤΩΝ ΠΑΡΑΓΩΓΩΝ ΥΛΙΚΩΝ ΦΟ-ΡΕΩΝ ΗΧΟΥ ΚΑΙ ΤΩΝ ΕΡΜΗΝΕΥΤΩΝ/ΕΚΤΕΛΕΣΤΩΝ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΩΝ» και τον διακριτικό τίτλο: «ΓΕΑ - GRAMMO, ΕΡΑΤΩ, ΑΠΟΛΛΩΝ», όπως νομίμως εκπροσωπείται, οι οποίοι εκπροσωπήθηκαν στο Δικαστήριο από τον πληρεξούσιο δικηγόρο τους Δημήτριο Σαμαρτζή.

Της καθής η αίτηση: Της ομόρρυθμης εταιρείας με την επωνυμία που εδρεύει στο δήμο όπως εκπροσωπείται νόμιμα, ιδιοκτήτριας του ξενοδοχείου με την επωνυμία που βρίσκεται στα η οποία εκπροσωπήθηκε από τον νόμιμο εκπρόσωπο μετά του πληρεξούσιου δικηγόρου της Γεωργίου Παναγιώτου.

Οι αιτούντες ζητούν να γίνει δεκτή η από 27-7-2016 αίτησή τους, που κατατέθηκε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου τούτου με αριθμό ΑσφΜ 111/16 και προσδιορίστηκε για την 19-10-2016 και μετά από αναβολές για την παραπάνω δικάσιμο.

Κατά τη συζήτηση της υπόθεσης με τη σειρά της από το έκθεμα, ο πληρεξούσιος δικηγόρος των αιτούντων ανέπτυξε τους ισχυρισμούς τους και ζήτησε να γίνουν δεκτοί.

**ΑΦΟΥ ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ
ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΚΑΤΑ ΤΟ ΝΟΜΟ**

Από τις διατάξεις του ογδόου κεφαλαίου, που περιλαμβάνει τα άρθρα 46-53 του Ν.2121/1993 «περί πνευματικής ιδιοκτησίας

και συγγενικών δικαιωμάτων», όπως ισχύει αυτός μετά το Ν. 3057/2002, που εκδόθηκε προς εναρμόνιση με την οδηγία 2001/24/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου της 29ης Μαΐου 2001» για την εναρμόνιση ορισμένων πτυχών του δικαιώματος του δημιουργού και των συγγενικών δικαιωμάτων στην κοινωνία της πληροφορίας και άλλες διατάξεις», προκύπτει ότι, τα συγγενικά δικαιώματα των ερμηνευτών ή εκτελεστών καλλιτεχνών που αναγνωρίζονται από το Ν.21217/1993 και παρέχουν στο δικαιούχο τις εξουσίες που απαριθμούνται αποκλειστικά και όχι ενδεικτικά στα άρθρα 46 επ. του νόμου αυτού, αποσκοπούν στην ανατροπή χρήσεως της ερμηνείας ή της εκτέλεσης πέρα από αυτές που έχουν συμφωνηθεί, με τη σύμβαση δε, που με ποινή ακυρότητας καταρτίζονται εγγράφως [άρθρο 14 του ως άνω νόμου], ανάμεσα στον ερμηνευτή ή εκτελεστή καλλιτέχνη και του παραγωγού του υλικού φορέα εικόνας ή ήχου και εικόνας παρέχεται από τον πρώτο στο δεύτερο η άδεια για την εγγραφή της ερμηνείας ή εκτέλεσης, την αναπαραγωγή και εκμετάλλευση της. Τα δικαιώματα αυτά προστατεύονται από ένα πλέγμα από προληπτικά μέτρα και κυρώσεις (αντικ. στο άρθρο 65) που έχουν σχετική αυτοτέλεια και μπορούν να λειτουργήσουν χωρίς άμεση προσφυγή στις γενικές διατάξεις του ΑΚ, οι οποίες μόνο συμπληρωματικά θα έχουν εφαρμογή [βλ. σχετ. ΕφΑθ 1388/2000 ΕΛΛΔνη 41.408]. Εξάλλου το άρθρο 47 του ίδιου νόμου, ως τούτο τροποποιήθηκε με τον Ν. 3057/2002, ρυθμίζει και τα δικαιώματα των παραγωγών υλικών φορέων ήχου [παρ. 1] εικόνας, ήχου και εικόνας [παρ. 2], που τέτοιοι νοούνται κατά τη διάταξη της παραγράφου 3 του άρθρου αυτού, τα φυσικά ή νομικά πρόσωπα με πρωτοβουλία και ευθύνη των οποίων πραγματοποιήθηκε η πρώτη εγγραφή σειράς ήχων μόνο, ή η πρώτη εγγραφή σειράς εικόνων με ή χωρίς ήχο. Όταν ο νόμος καθιερώνει δικαίωμα εύλογης αμοιβής, Ο δικαιούχος έχει μόνο το ενοχικό δικαίωμα να ζητήσει εύλογη αμοιβή από τους χρήστες. Στο άρθρο 49 του νόμου αυτού, ως τροποποιήθηκε από το Ν.3057/2002 καθιερώνεται δικαίωμα αμοιβής υπέρ των ερμηνευτών ή εκτελεστών καλλιτεχνών των οποίων η ερμηνεία ή η εκτέλεση έχει εγγραφή στον υλικό φορέα καθώς και των παραγωγών των υλικών αυτών φορέων, και συγκεκριμένα ορίζονται: «[παρ. 1] Όταν υλικός φορέας ήχου που έχει νόμιμα εγγράφει χρησιμοποιείται για ραδιοτηλεοπτική μετάδοση με οποιονδήποτε τρόπο, όπως ηλεκτρομαγνητικά κύματα, δορυφόροι, καλώδια, ή για παρουσίαση στο κοινό, ο χρήστης οφείλει εύλογη και ενιαία αμοιβή στους ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες, των οποίων η ερμηνεία ή η εκτέλεση έχει

εγγράφει στον ηλεκτρονικό φορέα, και στους παραγωγούς των υλικών αυτών φορέων. Η αμοιβή αυτή καταβάλλεται υποχρεωτικά σε οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης των σχετικών δικαιωμάτων. Οι οργανισμοί αυτοί υποχρεούνται να διαπραγματεύονται, να συμφωνούν τις αμοιβές, να προβάλλουν τις σχετικές αξιώσεις για την καταβολή και να εισπράττουν τις σχετικές αμοιβές από τους χρήστες. Σε περίπτωση διαφωνίας μεταξύ των χρηστών και των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης, το ύψος της εύλογης αμοιβής και οι όροι της πληρωμής καθορίζονται από το Μονομελές Πρωτοδικείο κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων. Οριστικά περί της αμοιβής αποφαινεται στο αρμόδιο δικαστήριο. [παρ. 3] Οι εισπραττόμενες αμοιβές κατανέμονται εξ ημισείας μεταξύ ερμηνευτών ή εκτελεστών καλλιτεχνών και παραγωγών των υλικών φορέων. Η κατανομή των εισπραττόμενων αμοιβών μεταξύ των ερμηνευτών ή εκτελεστών καλλιτεχνών και μεταξύ των παραγωγών γίνεται κατά τις μεταξύ τους συμφωνίες που περιέχονται στον κανονισμό του κάθε οργανισμού συλλογικής διαχείρισης. [παρ. 4] Οι ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες έχουν δικαίωμα εύλογης αμοιβής για τη ραδιοτηλεοπτική αναμετάδοση της ερμηνείας ή εκτέλεσης τους που μεταδίδεται ραδιοτηλεοπτικά. Το δικαίωμα εύλογης αμοιβής που προβλέπεται από την παρούσα παράγραφο είναι ανεκχώρητο και είναι δυνατή μόνο η ανάθεση της εισπραξης και διαχείρισης στους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης κατά τα οριζόμενα στα άρθρα 54 έως 58 του παρόντος νόμου. [παρ. 5] Όταν υλικός φορέας εικόνας ή ήχου και εικόνας που έχει νόμιμα εγγράφει χρησιμοποιείται για ραδιοτηλεοπτική μετάδοση με οποιονδήποτε τρόπο, όπως ηλεκτρομαγνητικά κύματα, δορυφόροι, καλώδια ή για παρουσίαση στο κοινό, ο χρήστης οφείλει εύλογη αμοιβή στους ερμηνευτές ή εκτελεστές των οποίων η ερμηνεία έχει εγγράφει στους υλικούς αυτούς φορείς. Κατά τα λοιπά εφαρμόζονται η παράγραφος 1 εδάφια β', γ', δ' και ε', καθώς και οι παράγραφοι 2 και 4 του παρόντος άρθρου». Εξάλλου σύμφωνα με τη παράγραφο 2 του άρθρου 3 του ίδιου ανωτέρω νόμου «Δημόσια θεωρείται κάθε χρήση ή εκτέλεση ή παρουσίαση του έργου, που κάνει το έργο προσιτό σε κύκλο προσώπων ευρύτερο από το στενό κύκλο της οικογένειας και το άμεσο κοινωνικό περιβάλλον, ανεξαρτήτως από το αν τα πρόσωπα αυτού του ευρύτερου κύκλου βρίσκονται στον ίδιο ή σε διαφορετικούς χώρους». Από τις διατάξεις αυτές σαφώς προκύπτει ότι, ο κατ' αρχήν σκοπός και προορισμός της ραδιοτηλεοπτικής μετάδοσης είναι η λήψη της

εκπομπής από τους ιδιώτες στα σπίτια τους ή σε άλλους ιδιωτικούς χώρους για προσωπική τους χρήση. Γι' αυτήν τη χρήση έχουν ήδη καταβληθεί τα δικαιώματα [εύλογη αμοιβή] στους δικαιούχους από τους ραδιοτηλεοπτικούς σταθμούς. Στην περίπτωση όμως, που υπάρχει δημόσια χρήση, ή παρουσίαση του έργου, τότε απαιτείται νέα άδεια του δικαιούχου αυτού και καταβολή ειδικής για τη χρήση αυτή αμοιβής. Από την ως άνω διάταξη [άρθρο παρ. 2] καθίστανται σαφές ότι, βασική προϋπόθεση της δημόσιας εκτέλεσης, χρήσης, ή παρουσίασης είναι να απευθύνεται αυτή σε ευρύτερο αριθμό προσώπων που δεν έχουν μεταξύ τους οικογενειακό ή άμεσο κοινωνικό δεσμό και συγκροτούν την έννοια του «κοινού» - καθαρά ιδιαίτερη νομική έννοια του δικαίου της πνευματικής ιδιοκτησίας - και η παρουσίαση να προορίζεται γι' αυτό. Υπό την έννοια δε της άνω διατάξεως, είναι προφανές ότι, το κρίσιμο στοιχείο, σχετικά με το δημόσιο χαρακτήρα της χρήσης, εκτέλεσης ή παρουσίασης του έργου, είναι αν γίνεται κάτω από συνθήκες, που το κάνουν προσιτό στο «κοινό» με την ως άνω έννοια [βλ. σχετ. ΑΠ 907/2003 ΕΛΛΔνη 44.1481]. Απαιτείται δηλαδή, η ύπαρξη πράξης, με την οποία ο λήπτης του ραδιοτηλεοπτικού έργου καθιστά αυτό προσιτό σε «αόριστο αριθμό προσώπων, τα οποία δεν χαρακτηρίζονται από ιδιαίτερες ιδιότητες ή σχέσεις μεταξύ τους, ώστε να προκύπτει ένας από τους τρόπους «δημόσιας εκτελέσεως» κατά τον ορισμό του άρθρου 3 παρ. 2 Ν.2121/1993. Η έννοια δε της «προσιτότητας» συμπεριλαμβάνει, όχι μόνο, το ότι το έργο μπορεί να ληφθεί από αόριστο αριθμό προσώπων αλλά και προεχόντως μια σχέση επικοινωνίας μεταξύ εκείνου που το καθιστά προσιτό και των περαιτέρω ληπτών. Έτσι, συνιστά δημόσια εκτέλεση κατά το Ν.2121/1993, όπου ο λαμβάνων το τηλεοπτικό σήμα, οργανώνει τη συμπεριφορά του με πράξη, ήτοι διαμορφώνει τις κατάλληλες συνθήκες, ώστε να καταστήσει προσιτό το τηλεοπτικό σήμα σε αόριστο αριθμό προσώπων, μέσα από μια σχέση επικοινωνίας, όμως αυτό δεν γίνεται τυχαία [βλ. σχετ. ΑΠ 820/2003 Ποιν. Δημ.2003, 1070 με παρατηρήσεις Γ. Νουντιάλη Δ. Ν. Δικηγόρου], αλλά στα πλαίσια της επιχειρηματικής του δραστηριότητας και προς επίτευξη των εμπορικών του σκοπών. Συνεπώς όταν, ο λήπτης της ραδιοτηλεοπτικής εκπομπής με τη χρήση ενός κεντρικού διανεμητικού δέκτη [π.χ. κεραιάς], τον οποίο χρησιμοποιεί στα πλαίσια της επιχειρηματικής του δραστηριότητας και για τις ανάγκες αυτές, γίνεται μεσάζων ώστε η ραδιοτηλεοπτική εκπομπή να λαμβάνεται και από άλλους πλην του ίδιου, και συγκεκριμένα από πρόσωπα με τα οποία δεν συνδέεται με οικογενειακούς δεσμούς, ούτε είναι μέλη του άμεσου κοινωνικού περιβάλλοντος του, σε χώρο που ο ———

Ιδιος παρέχει ή για τον οποίο είναι υπεύθυνος, τότε δεν πρόκειται για απλή λήψη εκπομπής, αλλά μια άλλη ανεξάρτητη πράξη με την οποία το εκπεμπόμενο έργο γίνεται εκ νέου άμεσα αντιληπτό από άλλο κοινό στο οποίο δεν είχε απόβλεψε ο δημιουργός και στο οποίο ο χρήστης μετακινεί την εκπομπή χωρίς δικαίωμα. Η πράξη αυτή, συνιστά πλέον, δημόσια εκτέλεση του έργου, έχουσα διαφορετικό προορισμό της ραδιοτηλεοπτικής μετάδοσης και διακριτή από την αρχική ραδιοτηλεοπτική εκπομπή, με συνέπεια γι' αυτήν [δημόσια εκτέλεση] να απαιτείται άδεια του δημιουργού και δικαιολογείται η αξίωση άλλης αμοιβής. Σύμφωνα με όλα αυτά, η αναμετάδοση ραδιοφωνικών ή τηλεοπτικών εκπομπών εντός μιας επιχείρησης ενώπιον του κοινού [των συναλλασσομένων με τον επιχειρηματία προσώπων, εφόσον δεν υπάρχει μεταξύ αυτών και του επιχειρηματία οικογενειακός ή άμεσος κοινωνικός δεσμός] από δέκτη ραδιοφώνου ή τηλεόρασης εγκατεστημένου μονίμως ή ευκαιριακά προς μετάδοση ή ακρόαση, όπως η μετάδοση ραδιοτηλεοπτικών εκπομπών στα δωμάτια επιχείρησης ξενοδοχείου από δέκτες που υπάρχουν σ' αυτά μέσω κεντρικής κεραίας που εξυπηρετεί όλο το κτίριο, αποτελεί νέα χρήση ως ξεχωριστή μορφή δημόσιας παρουσίασης και δικαιολογείται νέα άδεια του δημιουργού και η καταβολή ειδικής για τη χρήση αυτή αμοιβής [βλ. σχετ. επί όλων αυτών Γ. Κουμάντο «Πνευματική Ιδιοκτησία», έκδοση 2002, σελ. 217 με παραπομπές και στις αντίθετες απόψεις, Δ. Καλλίνικου «Πνευματική Ιδιοκτησία και Συγγενή Δικαιώματα», έκδοση 2000, σελ. 112, ΔΕΚ 0-136/2009, διάταξη της 18.3.2010]. Περαιτέρω, η αμοιβή που καθιερώνεται με το άρθρο 49, είναι ενιαία, υπό την έννοια ότι πληρώνεται μια φορά από το χρήστη και κατανέμεται μεταξύ των δυο κατηγοριών δικαιούχων και μάλιστα εξ ημισείας [άρθρο 49 παρ. 3]. Το ενιαίο της εύλογης αμοιβής σημαίνει ότι, προσδιορίζεται στο συνολικό ποσό αυτής και για τις δυο κατηγορίες δικαιούχων με τη ίδια απόφαση και ότι δεν μπορεί να οριστεί χωριστά το ποσό αυτής για κάθε κατηγορία δικαιούχων και μάλιστα σε διαφορετικό ποσό από εκείνο που ορίζει ο νόμος, όχι όμως ότι καθιερώνεται αδιαίρετο της αμοιβής, αφού ο ίδιος ο νόμος διαιρεί αυτήν και ορίζει το μέτρο που ανήκει σε κάθε δικαιούχο. Η είσπραξη και διαχείριση της εύλογης αμοιβής κατατίθεται υποχρεωτικά [άρθρο 49 παρ. 2] στους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης, οι οποίοι πρέπει να διαπραγματεύονται να συμφωνούν τις αμοιβές, να προβάλλουν τις σχετικές αξιώσεις και να εισπράττουν την αμοιβή από τους χρήστες.

Αυτό γίνεται διότι η φύση των πραγμάτων καθιστά αναγκαία τη συλλογική διαχείριση, δεδομένου ότι η είσπραξη τέτοιου είδους αμοιβών από τον ατομικό δικαιούχο είναι πρακτικά ανέφικτη. Για την είσπραξη της εύλογης αμοιβής μπορεί κάθε κατηγορία ενδιαφερομένων να εκπροσωπείται από χωριστό οργανισμό συλλογικής διαχείρισης. Το ότι όμως η εύλογη αμοιβή καθορίζεται ενιαία για όλες τις κατηγορίες των δικαιούχων δεν προϋποθέτει αναγκαία και την άσκηση της αίτησης για τον καθορισμό της από όλους υποχρεωτικά τους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης των δικαιούχων αυτής ιδιαίτερα για τον καθορισμό της από το δικαστήριο κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων [βλ. σχετ. Γ. Κουμάντο «Πνευματική Ιδιοκτησία», ό.π. σελ. 153, 160, 190-191, Δ. Καλλινίκου «Τα θεμελιώδη θέματα του Νόμου 2121/1993 για την πνευματική ιδιοκτησία και τα Συγγενικά Δικαιώματα», σελ.39 επ.]. Εξάλλου, ο νομοθέτης στο άρθρο 49 παρ. 1 του ως άνω νόμου, χρησιμοποιεί τον όρο «εύλογη» για να προσδιορίσει την αμοιβή που δικαιούνται οι ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες ή οι παραγωγοί των υλικών φορέων, για τις πράξεις της ραδιοτηλεοπτικής ή με άλλο τρόπο μετάδοσης και της παρουσιάσεως στο κοινό της εγγεγραμμένης σε υλικό φορέα ερμηνείας, εκτελέσεώς τους. Το ύψος δε αυτής της εύλογης αμοιβής καθορίζει και το δικαστήριο σε περίπτωση διαφωνίας των χρηστών και των δικαιούχων των συγγενικών δικαιωμάτων. Όμως οι νόμοι 2121/1993 και 3057/2002 που θεσπίζουν το δικαίωμα των δικαιούχων συγγενικών δικαιωμάτων για εύλογη αμοιβή, και οι οδηγίες 92/100/ΕΟΚ του Συμβουλίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων της 19ης Νοεμβρίου και 2001/29/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου της 29ης Μαΐου 2001 [σε εφαρμογή των οποίων εκδόθηκαν οι ως άνω νόμοι αντιστοίχως], δεν προσδιορίζουν τον ορισμό της εύλογης αμοιβής και ούτε καθορίζουν κριτήρια προς καθορισμό αυτής. Εξάλλου, το Δικαστήριο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις 6/2/2003 στη υπόθεση 245/2000 [βλ. σχετ. Αρμ. 2003, σελ. 1699], αποφαινόμενο, επί του προδικαστικού ερωτήματος του Δικαστηρίου Moge Raad det Nederlanden ως προς την ερμηνεία του άρθρου 8 παρ. 2 της ως άνω οδηγίας 92/100/ΕΟΚ του Συμβουλίου, που ανέκυψε στο πλαίσιο δίκης μεταξύ των διαδίκων [ιδρύματος για την εκμετάλλευση των συγγενικών δικαιωμάτων και του ιδρύματος ολλανδικής ραδιοτηλεόρασης] με αντικείμενο τον καθορισμό εύλογης αμοιβής καταβαλλόμενης στους καλλιτέχνες ερμηνευτές ή εκτελεστές και στους παραγωγούς φωτογραφημάτων για τη ραδιοφωνική ή τηλεοπτική μετάδοση των εν λόγω φωνογραφήματων, έκρινε ότι, ελλείψει κοινοτικού ορισμού της

Εύλογης αμοιβής, η έννοια αυτής πρέπει να αναλύεται από τον Εθνικό Δικαστή με τον πλέον δυνατό ομοίμορφο τρόπο στο έδαφος της κοινότητας «υπό το φως των στόχων της 92/100 οδηγίας, όπως αυτοί προσδιορίζονται ιδίως με τις αιτιολογικές σκέψεις της οδηγίας, ως ικανή να οδηγήσει στην επίτευξη δεόντως ισορροπίας μεταξύ του συμφέροντος των καλλιτεχνών ερμηνευτών ή εκτελεστών και των παραγώγων φωνογραφημάτων να εισπράττουν αμοιβή λόγω της ραδιοφωνικής μεταδόσεως φωνογραφήματος και του συμφέροντος των τρίτων να μπορούν να μεταδίδουν ραδιοφωνικώς το εν λόγω φωνογράφημα υπό εύλογης προϋπόθεσης». Με την ίδια δε απόφαση κρίθηκε ότι, η ανωτέρω οδηγία δεν απαγορεύει υπόδειγμα υπολογισμού της εύλογης αμοιβής περιλαμβάνουν μεταβλητούς και σταθερούς συντελεστές, στο μέτρο που το εν λόγω υπόδειγμα είναι ικανό να οδηγήσει στην επίτευξη κατάλληλης ισορροπίας μεταξύ των συμφερόντων των ως άνω ενδιαφερομένων. Συνεπώς και στην υπό κρίση περίπτωση, ο καθορισμός του ύψους της εύλογης αμοιβής που δικαιούνται οι ως άνω δικαιούχοι των συγγενικών δικαιωμάτων για την απλή - χωρίς τη χρησιμοποίηση υλικού φορέα - ραδιοτηλεοπτική μετάδοση της ερμηνείας ή εκτέλεσής τους, που λαμβάνουν ραδιοτηλεοπτικά οι πελάτες των ξενοδοχείων [«κοινό» υπό την προαναφερόμενη έννοια] από τις εγκαταστημένες στα δωμάτιά τους συσκευές τηλεόρασης, τις οποίες αυτοί μπορούν κατά την κρίση τους να χρησιμοποιούν, και ως προεκτέθηκε συντρέχει δημόσια εκτέλεση, υπό την έννοια του άρθρου 3 παρ. 2 του Ν. 2121/1993, πρέπει να γίνει υπό το φως των στόχων της ως άνω οδηγίας και του προστατευτικού πνεύματος των δικαιούχων συγγενικών δικαιωμάτων που διέπει το Ν.2121/1993. Το Δικαστήριο θα καθορίζει το ύψος της εύλογης αμοιβής, σύμφωνα με τα διδάγματα της κοινής πείρας και τους κανόνες της λογικής και μεταξύ άλλων κριτηρίων που θα λάβει υπόψη του είναι: η αξία της συγκεκριμένης χρήσης στα πλαίσια των οικονομικών συναλλαγών, ο αριθμός των δωματίων του ξενοδοχείου, ο δείκτης πληρότητας της προηγούμενης χρονιάς, η εμπορική ή τουριστική κίνηση της περιοχής στην οποία βρίσκεται το ξενοδοχείο σε σύγκριση με άλλες περιοχές, ο σκοπός για τον οποίο οι πελάτες διαμένουν στο ξενοδοχείο [αν, δηλαδή, πρόκειται για τουριστικό ή επαγγελματικό σκοπό], ο κατά μέσο όρο χρόνος διαμονής τούτων, η δυνατότητα [από απόψεως χρόνου, ενδιαφερόντων και κατανοήσεως της Ελληνικής γλώσσας] παρακολούθησης τηλεοπτικών εκπομπών και προγραμμάτων με έργα,

ερμηνείας και παραγωγής των δικαιούχων των συγγενικών δικαιωμάτων, ο κατά μέσον όρο ημερήσιος χρόνος που οι κρατικοί και ιδιωτικοί τηλεοπτικοί σταθμοί καλύπτουν προγράμματα με τα ως άνω προστατευόμενα έργα, η ένταση της τηλεθέασης τούτων, οι συμβατικώς οριζόμενες αμοιβές σε θέματα συγγενικών δικαιωμάτων άλλων ξενοδοχείων, το ύψος της συμφωνημένης αμοιβής που καταβάλλει το ξενοδοχείο σε οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης πνευματικών δικαιωμάτων για τη δυνατότητα χρήσης των έργων, που προστατεύονται από το δίκαιο πνευματικής ιδιοκτησίας από τους πελάτες του ξενοδοχείου κατά την παραμονή τους στα δωμάτιά τους, καθώς και το ύψος της αμοιβής που καταβάλλονται σε οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης συλλογικών δικαιωμάτων σε άλλα κράτη-μέλη της Κοινότητας. Περαιτέρω ο Νόμος 2121/1993 στο άρθρο 55 παρ. 2 αυτού [τα οποία σύμφωνα με το άρθρο 58 του ίδιου νόμου εφαρμόζεται αναλόγως στη διαχείριση και την προστασία των συγγενικών δικαιωμάτων] καθιερώνει ένα τεκμήριο αναφορικά με την νομιμοποίηση των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης τόσο για την κατάρτιση συμβάσεων ή την είσπραξη αμοιβών όσο και για τη δικαστική προστασία των έργων. Σύμφωνα με αυτό τεκμαίρεται ότι, οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης νομιμοποιούνται να συμβληθούν ή να ενεργήσουν δικαστικά για όλους τους πνευματικούς δημιουργούς και για όλα τα έργα των οποίων τα πνευματικά δικαιώματα είτε μεταβιβάστηκαν σ' αυτούς, από τους πνευματικούς δημιουργούς, είτε η εξουσία τους στηρίζεται σε πληρεξουσιότητα τούτων, και τούτο δε χωρίς να χρειάζεται να διακρίνουν ποια είναι η σχέση που τους συνδέει προς τους ως άνω δικαιούχους και χωρίς να απαιτείται στα δικόγραφα των αιτουμένων από τους οργανισμούς αγωγών και αιτήσεων, προς παροχή δικαστικής προστασίας, να μνημονεύονται οι συμβάσεις εκμετάλλευσης ή άδειας αποδεικνύονται ότι οι οργανισμοί έχουν αποκτήσει παράγωγο δικαίωμα προστασίας από τους πνευματικούς δημιουργούς των έργων, και επίσης χωρίς να απαιτείται να αποδείξουν τη νομιμοποίησή των, αφού αρκεί να δηλώσουν εγγράφως ότι έχουν σ' αυτούς μεταβιβασθεί οι σχετικές εξουσίες ή ότι καλύπτονται από την πληρεξουσιότητα που τους έχει χορηγηθεί [βλ. σχετ. ΑΠ 1637/2002 Ποιν. Δικ. 2003, 237]. Το τεκμήριο είναι μαχητό και όταν γίνεται επίκληση του σε δίκη κατά κάποιου τρίτου που χρησιμοποιεί το έργο χωρίς άδεια του οργανισμού ή δεν καταβάλει την εύλογη αμοιβή, ο αντίδικος αυτός μπορεί να αποδείξει ότι η πραγματική αλήθεια είναι διαφορετική από την τεκμαιρομένη. Είναι προφανές ότι, ο νομοθέτης προς διευκόλυνση των εταιριών

συλλογικής διαχείρισης, δημιούργησε το ως άνω τεκμήριο για την νομιμοποίηση των εταιριών προς παροχή δικαστικής προστασίας και απόδειξη αυτής, δοθέντος ότι η αναφορά, για την πληρότητα του δικογράφου, όλων των ερμηνευτών ή εκτελεστών καλλιτεχνών καθώς και παραγωγών υλικών φορέων ήχου ή εικόνας ή ήχου και εικόνας, οι οποίοι έχουν αναθέσει στον οργανισμό τη διαχείριση εξουσιών που απορρέουν από το ένδικο περιουσιακό τους [συγγενικό] δικαίωμα, λόγω της πληθώρας τούτων, θα δημιουργούσε μεγάλες δυσκολίες στην αποτελεσματική προστασία των συγγενικών δικαιωμάτων. Εξάλλου, οι οργανισμοί κατ' άρθρο 57 παρ. 1 του ίδιου νόμου, δεν μπορούν, χωρίς να συντρέχει σπουδαίος λόγος να αρνηθούν σε δημιουργό την ανάληψη της διαχείρισης ή προστασίας δικαιωμάτων του, που αποτελούν αντικείμενο της διαχείρισης των οργανισμών. Σημειωτέον ότι, ο νομοθέτης για τη μεγαλύτερη διευκόλυνση των εταιριών συλλογικής διαχείρισης προβλέπει στο άρθρο 55 παρ. 3, ότι: «για την δικαστική επιδίωξη της προστασίας των έργων και των δημιουργών που προστατεύονται από τον οργανισμό συλλογικής διαχείρισης ή προστασίας, αρκεί η δειγματοληπτική αναφορά των έργων που έγιναν αντικείμενο εκμετάλλευσης χωρίς την απαιτούμενη άδεια και δεν απαιτείται η πλήρης απαρίθμηση των έργων αυτών». Περαιτέρω πρέπει να σημειωθεί ότι, ο νομοθέτης με το άρθρο 44 παρ. 1 όρισε κατ' αρχήν τα ενδιαφερόμενα μέρη, ήτοι τους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης των συγγενικών δικαιωμάτων και τους χρήστες να καθορίσουν με κοινή συμφωνία των το ύψος της εύλογης αμοιβής και μόνο σε περίπτωση διαφωνίας αυτών ανέθεσε τον καθορισμό του ύψους της εύλογης αμοιβής και των όρων της πληρωμής στο Μονομελές Πρωτοδικείο, κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων, ενώ το αρμόδιο δικαστήριο είναι επιφορτισμένο να αποφανθεί οριστικά περί της αμοιβής. Με τη διάταξη αυτή, προσδιορίζεται ο δικαστικός τρόπος επιλύσεως της διαφοράς που ανακύπτει μεταξύ των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης και των χρηστών, για το ύψος της εύλογης αμοιβής και τους όρους της πληρωμής της. Έτσι εξασφαλίζεται ένα αποτελεσματικό σύστημα προστασίας των συγγενικών δικαιωμάτων, καθότι η εφαρμογή της διαδικασίας των ασφαλιστικών μέτρων παρέχει τη δυνατότητα της ταχείας και προσωρινής ρύθμισης της εν λόγω διαφοράς που συνεπάγεται την άρση των εμποδίων στη διακίνηση των πνευματικών έργων, εκ τούτου, το αρμόδιο δικαστήριο αποφανθεί οριστικό περί του ύψους της

οφειλομένης από τους χρήστες εύλογης αμοιβής. Τούτο, ερμηνευόμενο υπό το φως των στόχων των προαναφερόμενων οδηγιών συμβάλλει στην ανάπτυξη της πολιτιστικής δημιουργικότητας, δοθέντος ότι, με την ταχεία προσωρινή επίλυση της διαφοράς αυτής, εξασφαλίζεται η οικονομική αυτονομία και αξιοπρέπεια των ερμηνευτών και εκτελεστών καλλιτεχνών και συνεχίζονται οι σχετικές επενδύσεις των παραγωγών που χρηματοδοτούν αυτές τις πολιτιστικές δημιουργίες. Είναι προφανές όμως ότι, εν προκειμένω, δεν πρόκειται περί ασφαλιστικού μέτρου, αλλά περί ρυθμιστικού μέτρου εφαρμοζομένων των διατάξεων των ασφαλιστικών μέτρων των άρθρων 686 επ. ΚΠολΔ που αρμόζουν στην υπόθεση αυτή. Έτσι, για τον προσωρινό προσδιορισμό της εύλογης αμοιβής δεν προϋποτίθεται επείγουσα περίπτωση ή αποτροπή επικείμενου κινδύνου που αποτελούν την αναγκαία προϋπόθεση για τη λήψη κάθε ασφαλιστικού μέτρου. Περαιτέρω ενόψει του ότι, η αξίωση για εύλογη αμοιβή γεννάται αφότου το έργο έγινε αντικείμενο εκμετάλλευσης χωρίς την απαιτούμενη άδεια, και εναπόκειται στο Δικαστήριο, [Μονομελές Πρωτοδικείο] μόνο να καθορίσει προσωρινά το ύψος της εύλογης αμοιβής και τους όρους πληρωμής της, δηλαδή αν θα προκαταβληθεί, αν θα καταβάλλεται με δόσεις ή στο τέλος της χρήσης, μετά τον εν λόγω δικαστικό προσδιορισμό, έχει πλέον εξουσία το Δικαστήριο, δικάζοντας κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων, να προχωρήσει και στην προσωρινή επιδίκαση της εν λόγω απαιτήσεως, σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 728 επ. ΚΠολΔ, εφόσον βέβαια συντρέχουν οι προϋποθέσεις λήψεως ασφαλιστικών μέτρων της διατάξεως 682 ΚΠολΔ, ήτοι συντρέχει επείγουσα περίπτωση ή αποτροπή επικείμενου κινδύνου. Η αντίθετη άποψη, δεν βρίσκει κανένα έρεισμα στο Ν. 2121/1993 και στις διατάξεις των ασφαλιστικών μέτρων 682 επ. ΚΠολΔ, καθότι υφίσταται ουσιαστικό δικαίωμα της προσωρινής προστασίας, αφού πρόκειται περί γεγεννημένης απαιτήσεως, η οποία μετά τον καθορισμό του ύψους της και των όρων πληρωμής είναι ορισμένη και συνεπώς συντρέχόντων και των προϋποθέσεων του άρθρου 682 ΚΠολΔ, είναι δυνατή η λήψη ασφαλιστικών μέτρων, με τη μορφή της προσωρινής επιδικάσεως των άρθρων 728 και 724 ΚΠολΔ.

Εξάλλου σχετικά με τα κριτήρια βάσει των οποίων το δικαστήριο σε περίπτωση διαφωνίας των μερών θέλει οδηγηθεί στον προσδιορισμό της εύλογης αμοιβής των δικαιούχων των συγγενικών δικαιωμάτων, παρατηρητέα τα ακόλουθα: Τα συναφή νομοθετικά κείμενα (ν. 2121/1993 και ν. 3057/2002), καθώς και οι Οδηγίες 92/100/ΕΟΚ του Συμβουλίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων της 19ης Νοεμβρίου 1992

και 2001/29/EK του Ευρω-παϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου της 29ης Μαΐου 2001 (σε εφαρμογή των οποίων εκδόθηκαν οι ως άνω νόμοι αντιστοίχως), δεν προσδιορίζουν τον ορισμό της εύλογης αμοιβής ούτε καθορίζουν κριτήριο προς καθορισμό της. Όμως το δικαστήριο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στην υπόθεση 245/00/6.2.2003 (Αρμ 2003. 1699) αποφαινόμενο επί προδικαστικού ερωτήματος του Δικαστηρίου Hoge Raad der Nederlanden, ως προς την ερμηνεία του άρθρου 8 § 2 της ως άνω Οδηγίας 92/100/ΕΟΚ του Συμβουλίου, που ανέκυψε στο πλαίσιο δίκης μεταξύ των διαδίκων SENIA (ιδρύματος για την εκμετάλλευση συγγενικών δικαιωμάτων) και NOS (ιδρύματος ολλανδι-κής ραδιοτηλεόρασης) με αντικείμενο τον καθορισμό της εύλογης αμοιβής, της καταβλητέας στους καλλιτέχνες ερμηνευτές ή εκτελεστές και στους παραγωγούς φωνο-γραφημάτων για τη ραδιοφωνική ή τηλεοπτική μετάδοση των εν λόγω φωνογραφημάτων, έκρινε ότι, ελλείψει κοι-νοτικού ορισμού της εύλογης αμοιβής, η έννοια αυτής πρέπει να αναλύεται από τον Εθνικό Δικαστή με τον πλέον ομοιόμορφο, κατά το δυνατόν, τρόπο στο έδαφος της Κοινότητας, «υπό το φως των στόχων της Οδηγίας 92/100, όπως αυτοί προσδιορίζονται ιδίως με τις αιτιολο-γικές σκέψεις της οδηγίας, ως ικανής να οδηγήσει στην επίτευξη δεούσης ισορροπίας μεταξύ του συμφέροντος των καλλιτεχνών ερμηνευτών ή εκτελεστών και των παραγωγών φωνογραφημάτων να εισπράττουν αμοιβή λόγω της ραδιοφωνικής μετάδοσης φωνογραφήματος και του συμφέροντος των τρίτων να μπορούν να μεταδίδουν ραδιοφωνικώς το εν λόγω φωνογράφημα υπό εύλογες προϋποθέσεις» και περαιτέρω, ότι ο εύλογος χαρακτή-ρας της αμοιβής αυτής «αναλύεται, ιδίως, ενόψει της αξίας της συγκεκριμένης χρήσης, στα πλαίσια των οικονομικών συναλλαγών». Ενόψει τούτων, ο καθορισμός του ποσού της ευλόγου αμοιβής που δικαιούνται οι δικαι-ούχοι των συγγενικών δικαιωμάτων για τη χρησιμοποί-ηση των φωνογραφημάτων τους από ραδιοφωνικούς σταθμούς, πρέπει να γίνει υπό το φως των στόχων της ως άνω Οδηγίας και του προστατευτικού πνεύματος των δικαιούχων συγγενικών δικαιωμάτων που διέπει το ν. 2121/1993. Το δικαστήριο, στην ειδικότερη αυτή περίπτωση, θα καθορίσει το ύψος της εύλογης αμοιβής, σύμ-φωνα με τα διδάγματα της κοινή πείρας και τους κανόνες της λογικής (ΕφΘεσ 1810/2012 Αρμ 2013. 1660) και μεταξύ άλλων κριτηρίων που πρέπει να λάβει υπόψη του, είναι η αξία της συγκεκριμένης χρήσης στα πλαίσια των οικονομικών συναλλαγών, η δυνατότητα (από άποψη χρόνου,

ενδιαφερόντων και κατανόησης της ελληνικής γλώσσας) παρακολούθησης ραδιοτηλεοπτικών εκπομπών και προγραμμάτων με έργα ερμηνείας και παραγωγής των δικαιούχων των συγγενικών δικαιωμάτων, ο κατά μέσο όρο ημερήσιος χρόνος που ο τηλεοπτικός σταθμός καλύπτει προγράμματα με τα ως άνω προστατευόμενα έργα, η ένταση της τηλεθέασης αυτών, οι συμβατικώς οριζόμενες αμοιβές σε θέματα συγγενικών δικαιωμάτων άλλων τηλεοπτικών σταθμών, το ύψος της συμφωνημένης αμοιβής που καταβάλλει ο τηλεοπτικός σταθμός σε Οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης πνευματικών δικαιωμάτων για τη δυνατότητα χρήσης έργων προστατευόμενων από το δίκαιο της πνευματικής ιδιοκτησίας, καθώς και το ύψος της αμοιβής που καθορίστηκε με προγενέστερες αποφάσεις του ιδίου ή άλλου δικαστηρίου για επιχειρήσεις ανάλογης κατηγορίας και θέσης (Εφαθ 4419 ΔΕΕ 2013.681). Άλλα κριτήρια, βάσει των οποίων ο δικαστής μπορεί να προσδιορίσει το ύψος της εύλογης αμοιβής, είναι ιδίως ο βαθμός συμβολής της χρήσης των υλικών φορέων πάνω στους οποίους έχει εγγραφεί η ερμηνεία ή εκτέλεση στα έσοδα των ραδιοτηλεοπτικών οργανισμών από τη συγκεκριμένη ραδιοτηλεοπτική μετάδοση (έσοδα από διαφημίσεις, αριθμός των ακροατών ή δεκτών, έκταση της περιοχής λήψης, διάρκεια και αριθμός χρήσεων). Το ύψος της εύλογης αμοιβής καθορίζεται ανάλογα και με τις ζώνες ακροαματικότητας (Δ. Καλλίνικου, Πνευματική Ιδιοκτησία & Συγγενικά Δικαιώματα, 3η έκδ. [2008], § 209 σ. 291)

Στην προκειμένη περίπτωση, με την κρινομένη αίτησή τους οι αιτούντες αστικοί μη κερδοσκοπικοί φορείς, εκθέτουν ότι είναι οι μόνοι νόμιμα συνεστημένοι αντιπροσωπευτικοί οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης και προστασίας συγγενικών δικαιωμάτων των ηθοποιών και παραγωγών υλικών φορέων ήχου και εικόνας – ήχου, αντιστοίχως, ως έχοντες δε τις προβλεπόμενες από το σχετικό νόμο αρμοδιότητες, μεταξύ των οποίων η είσπραξη, δικαστική διεκδίκηση και διανομή της εκ του ιδίου νόμου προβλεπόμενης ευλόγου αμοιβής των μελών τους, συνέταξαν από κοινού αμοιβολόγιο κατά τους όρους του νόμου αυτού, το οποίο γνωστοποίησαν στις ξενοδοχειακές επιχειρήσεις, που προέρχονται σε δημοσία παρουσίαση έργων τους μέσω εγκατεστημένων στα ξενοδοχεία τους τηλεοράσεων και ραδιοφώνων και κάλεσαν αυτές σε υπογραφή συμφωνίας για την καταβολή των νομίμων αμοιβών τους, πλην όμως η καθ' ης, η οποία, διατηρούσα επιχείρηση ξενοδοχείου στην του νομού προβαίνει ανελλιπώς σε δημοσία παρουσίαση έργων τους σε αόριστο αριθμό προσώπων και συγκεκριμένα στους πελάτες της, οι οποίοι,

μέσω των εγκατεστημένων σε κάθε δωμάτιο του συσκευών τηλεοράσεως και ραδιοφώνου, έχουν τη δυνατότητα προσβάσεως και χρήσεως τηλεοπτικών και ραδιοφωνικών προγραμμάτων με ερμηνείες και παραγωγές των μελών τους, μεταδιδόμενων από τους κρατικούς και ιδιωτικούς ραδιοτηλεοπτικούς σταθμούς πανελληνίου εμβελείας, αρνείται, εν τούτοις, κάθε προσπάθεια διαπραγματεύσεως και καταβολής της ως άνω αμοιβής. Κατ' ακολουθίαν του ιστορικού αυτού ζητούν να καθορισθεί από το Δικαστήριο το ύψος της εύλογης και ενιαίας αμοιβής που, από την αιτία αυτή, δικαιούνται οι παραπάνω αντιπροσωπευόμενες από αυτούς κατηγορίες καλλιτεχνών και παραγωγών να λάβουν για το χρονικό διάστημα 01-01-2013 μέχρι της 31-12-2015, στο ποσό του 0,07 ευρώ ανά δωμάτιο ημερησίως για κάθε δωμάτιο και συνολικά για όλο το χρονικό διάστημα, βάσει του αριθμού των δωματίων του ξενοδοχείου της καθ' ης (57), στο ποσό των 4.730,40 ευρώ υπολογιζόμενου του εκάστοτε αναλογούν Φ.Π.Α. που σήμερα για τον μεν πρώτο των αιτούντων ανέρχεται σε 23% και για τον δεύτερο σε 23% και να καθορισθεί ως εύλογη αμοιβή της κάθε κατηγορίας που εκπροσωπείται απ' αυτούς ποσοστό 50% για τους ηθοποιούς και 50% στους παραγωγούς, στη συνέχεια δε, επικαλούμενοι επείγουσα περίπτωση, ζητούν να τους επιδικασθεί προσωρινά το ήμισυ αυτής, επιμεριζόμενο μεταξύ τους κατά την άνω αναλογία. Τέλος ζητούν να καταδικασθεί η καθ' ης και στα δικαστικά τους έξοδα. Μ' αυτό το περιεχόμενο η ένδικη αίτηση αρμοδίως φέρεται, σύμφωνα με τα εκτενώς στην προηγηθείσα νομική σκέψη σημειούμενα, ενώπιον του παρόντος Δικαστηρίου, κατά την προκειμένη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων (άρθρα 686 επ. του ΚΠολΔ) και είναι νόμιμη, στηριζόμενη στις προμνησθείσες διατάξεις του Ν. 2121/1993, όπως ισχύει μετά το Ν. 3057/2002, καθώς και σ' αυτές των άρθρων 176, 728 παρ. 1ζ', 729 παρ. 2 του ΚΠολΔ και είναι επαρκώς ορισμένη περιέχουσα όλα τα αναγκαία για την πληρότητα του δικογράφου της στοιχεία, εφόσον η αιτούσα επικαλείται το παραπάνω αναφερόμενο τεκμήριο του άρθρου 55 § 1 εδ. α του ν. 2121/1993 για όλα τα έργα των ενδεικτικά κατονομαζόμενων στην αίτηση αλλοδαπών δικαιούχων, των οποίων γίνεται και δειγματοληπτική αναφορά σε αυτήν, όπου ενδεικτικά αναφέρονται και αλλοδαποί οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης με τους οποίους επικαλείται ότι οι οργανισμοί-μέλη της συνήψαν συμβάσεις αμοιβαιότητας και δειγματοληπτικά αναφέρουν, όπως επιτρέπει η διάταξη του άρθρου 55 § 3 του ν. 2121/1993,

συγκεκριμένα έργα αλλοδαπών φορέων συγγενικών δικαιωμάτων που διαχειρίζονται και έγιναν αντικείμενο εκμετάλλευσης από την καθ' ης αίτηση. Απορριπτέο ως μη νόμιμο είναι το τρίτο αίτημα της ένδικης αίτησης (να καθορισθεί ως εύλογη αμοιβή κάθε κατηγορίας που εκπροσωπείται από την αιτούσα ποσοστό 50% της αμοιβής αυτής για τους ηθοποιούς και εκ του υπολοίπου 50% τους παραγωγούς, τραγουδιστές και μουσικούς) διότι το Δικαστήριο δεν έχει εξουσία κατανομής των ποσοστών που δικαιούται κάθε οργανισμός συλλογικής διαχείρισης από την ενιαία εύλογη αμοιβή του άρθρου 49 § 1, καθόσον, σύμφωνα με την § 3 του ίδιου άρθρου αυτού «Οι εισπραττόμενες αμοιβές κατανέμονται εξ ημισείας μεταξύ ερμηνευτών ή εκτελεστών καλλιτεχνών και παραγωγών των υλικών φορέων. Η κατανομή των εισπραττόμενων αμοιβών μεταξύ των ερμηνευτών ή εκτελεστών καλλιτεχνών και μεταξύ των παραγωγών γίνεται κατά τις μεταξύ τους συμφωνίες που περιέχονται στον κανονισμό του κάθε οργανισμού συλλογικής διαχείρισης». Επομένως, η ζητούμενη κατανομή αποτελεί αντικείμενο εσωτερικής συμφωνίας της αιτούσας και των μελών των μελών-οργανισμών της (ΜΠρΚεφ3/2014 στη ΝΟΜΟΣ). Τέλος απορριπτέος είναι και ο ισχυρισμός της καθ' ης περί ελλείψεως της αναγκαίας για τη λήψη ασφαλιστικών μέτρων προϋπόθεσης της ύπαρξης επείγουσας περίπτωσης ή επικείμενου κινδύνου, καθόσον η προϋπόθεση αυτή απαιτείται μόνο για την λήψη γνήσιων ασφαλιστικών μέτρων, κατά την έννοια των άρθρων 682 επ του ΚΠολΔ, αντικείμενο δε της παρούσας αίτησης, η οποία δικάζεται απλώς κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων, κατά την προαναφερόμενη ρητή σχετική διάταξη του άρθρου 49 παρ 1 εδ δ' του Ν 2121/93, δεν είναι η λήψη τέτοιου (γνήσιου δηλαδή ασφαλιστικού) μέτρου (βλ σχ ΜΠρΤρικ 1249/2002 και 1253/2002, ο.π. και ΜΠρΑθ 2237/2003 αδημ). Το ερώτημα που τίθεται είναι εάν ο προσωρινός καθορισμός της εύλογης αμοιβής του άρθρου 49 § 6 ν. 2121/1993 αποτελεί γνήσιο ασφαλιστικό μέτρο ή ρυθμιστικό μέτρο της εκούσιας δικαιοδοσίας που απλώς εκδικάζεται κατά νομοθετική παραπομπή κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων, θα πρέπει να ερευνηθεί και η πρόθεση του νομοθέτη. Όπως γίνεται γενικά δεκτό, η αξίωση εύλογης αμοιβής υπέρ των ερμηνευτών ή εκτελεστών καλλιτεχνών και των παραγωγών, όταν ο υλικός φορέας ήχου ή εικόνας ή ήχου και εικόνας που έχει νόμιμα εγγραφεί χρησιμοποιείται για ραδιοτηλεοπτική μετάδοση με οποιονδήποτε τρόπο ή για παρουσίαση στο κοινό, έχει θεσπισθεί προκειμένου να αντισταθμίσει τη μείωση της απασχόλησης σε ζωντανές εκπομπές ή δημόσιες εκτελέσεις των πρώτων, αλλά και τη μείωση των

πωλήσεων υλικών φορέων εξαιτίας των δημόσιων εκτελέσεων ή της ιδιωτικής αναπαραγωγής που υφίστανται οι δεύτεροι, ενόψει και του γεγονότος ότι δεν προβλέπεται ότι ο χρήστης λαμβάνει κάποια άδεια για τη συγκεκριμένη χρήση (Γ. Κουμάντος, «Πνευματική ιδιοκτησία» 8η έκδοση, σελ. 413. Δ. Καλλινίκου, «Πνευματική ιδιοκτησία και συγγενικά δικαιώματα», σελ. 199. Μ-Θ. Μαρίνος, «Πνευματική ιδιοκτησία», σελ. 262). Το όλο πνεύμα των διατάξεων του άρθρου 49 § 6 αποβλέπει στην απλοποίηση και στην ταχύτητα στις συναλλαγές μεταξύ του ενιαίου οργανισμού συλλογικής διαχείρισης και των χρηστών, ώστε και η χρήση των πνευματικών έργων από τους τελευταίους να γίνεται απρόσκοπτα και οι δικαιούχοι των συγγενικών δικαιωμάτων να μην αδικούνται από τη χρήση αυτή. Επομένως, αν γίνει δεκτό ότι ο σκοπός του νομοθέτη δεν είναι άλλος από την ταχύτητα στη διενέργεια των συναλλαγών ως προς τη διακίνηση των πνευματικών έργων (βλ. Ε. Λιάσκος, Παρατηρήσεις στην ΜΠρΤρικ 1250/2002 ΧρΙΔ 2003.176, όπου και αναφορές στην ευρωπαϊκή νομοθεσία), ενώ απουσιάζει οποιοδήποτε αίτημα για διάγνωση δικαιώματος που προσβλήθηκε. Πρέπει να εξετασθεί ως προς την ουσιαστική της βασιμότητα.

Από την εκτίμηση της ένορκης κατάθεσης της μάρτυρος των αιτούντων και του νομίμου εκπροσώπου της καθής που εξετάστηκαν στο ακροατήριο του δικαστηρίου αυτού και όλων των εγγράφων που νόμιμα επικαλούνται και προσκομίζουν οι διάδικοι πιθανολογούνται, κατά την κρίση του Δικαστηρίου, τα ακόλουθα πραγματικά περιστατικά: Ο πρώτος των αιτούντων αποτελεί τον Οργανισμό Συλλογικής Διαχείρισης Δικαιωμάτων Ελλήνων Ηθοποιών, με τη νομική μορφή του αστικού μη κερδοσκοπικού συνεταιρισμού (όπως προβλέπεται από τον Ν. 1667/1986) και το διακριτικό τίτλο «ΔΙΟΝΥΣΟΣ» τον οποίο έχουν συστήσει οι Έλληνες ηθοποιοί. Έχει εγκριθεί το καταστατικό του με την υπ' αριθ. 404/93 απόφαση του Ειρηνοδικείου Χαλανδρίου, όπου καταχωρήθηκε στο οικείο μητρώο Συν/σμών και χορηγήθηκε έγκριση για την λειτουργία του από τον Υπουργό Πολιτισμού στις 21 Φεβρουαρίου 1994 (αριθ. Πρωτ. Φ 15 - 9028) όπως σχετικά αναφέρει η παρ.4 του άρθρου 54 του Ν.2121/93. Ο δεύτερος των αιτούντων αποτελεί τον κατά την διάταξη του άρθρου 46 παρ. 1 ν. 3905/2010 (ΦΕΚ Α' 219/23.12.2010) όπως αυτό προσετέθη παρ. 6 στο άρθρ. 49 ν. 2121/1993 ενιαίο οργανισμό συλλογικής διαχείρισης του συγγενικού δικαιώματος του άρθρ. 49 παρ. 1, 2 και 3 ν. 2121/1993. Ιδρύθηκε με το

από 28ης Σεπτεμβρίου 2011 ιδιωτικό συμφωνητικό (εταιρικό), το οποίο δημοσιεύθηκε στο βιβλίο εταιρειών του Πρωτοδικείου Αθηνών, με αύξοντα αριθμό 15616/6. 10.2011. Έχει δε τη νομική μορφή αστικής μη κερδοσκοπικής εταιρείας με νομική προσωπικότητα. Μόνοι εταίροι του, όπως προκύπτει εκ του άνω καταστατικού, είναι οι εξής οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης: Οι παραγωγοί υλικών φορέων ήχου, ήτοι οι δισκογραφικές επιχειρήσεις που παράγουν υλικούς φορείς ήχου ή ήχου και εικόνας, δίσκους, κασέτες, CD, βιντεοκλίπ - οπτικοποιημένα μουσικά έργα συγκρότησαν τον οργανισμό συλλογικής διαχείρισης, υπό τον νομικό τύπο της αστικής μη κερδοσκοπικής εταιρείας, υπό την επωνυμία: «ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΚΑΙ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑΣ ΤΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΤΩΝ ΠΑΡΑΓΩΓΩΝ ΥΛΙΚΩΝ ΦΟΡΕΩΝ ΗΧΟΥ ή ΗΧΟΥ ΚΑΙ ΕΙΚΟΝΑΣ» και τον διακριτικό τίτλο «GRAMMO». Το καταστατικό του δημοσιεύθηκε νομίμως στα τηρούμενα βιβλία του Πρωτοδικείου Αθηνών υπ' αύξοντα αριθμό 13252/27.07.1994 και ενεκρίθη η λειτουργία του, ως ο νόμος ορίζει, δια της υπ' αριθμ. 9528/22.02.1995 αποφάσεως του κ. Υπουργού Πολιτισμού, όπως αυτή αντικαταστάθηκε με την υπ' αριθμ. 11084/05.12.1997 απόφαση του κ. Υπουργού Πολιτισμού (ΦΕΚ Β' 1164/97). Οι τραγουδιστές - ερμηνευτές συγκρότησαν τον οργανισμό συλλογικής διαχείρισης, υπό την επωνυμία: «ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΤΡΑΓΟΥΔΙΣΤΩΝ - ΕΡΜΗΝΕΥΤΩΝ ΣΥΝ.Π.Ε.» και τον διακριτικό τίτλο: «ΕΡΑΤΩ», ο οποίος περιβλήθηκε τον νομικό τύπο του αστικού μη κερδοσκοπικού συνεταιρισμού. Το καταστατικό του ενεκρίθη, δυνάμει της υπ' αριθμ. 4/23.03.1997 αποφάσεως του Ειρηνοδικείου Αθηνών. Καταχωρίσθηκε δε στο οικείο μητρώο Συνεταιρισμών και ενεκρίθη η λειτουργία του δια της υπ' αριθμ. 11089/05.12.1997 αποφάσεως του κ. Υπουργού Πολιτισμού, ως ο νόμος ορίζει (ΦΕΚ Β' 1164/97). Οι μουσικοί συγκρότησαν τον οργανισμό συλλογικής διαχείρισης, υπό την επωνυμία: «ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΜΟΥΣΙΚΩΝ ΣΥΝ.Π.Ε.» και τον διακριτικό τίτλο: «ΑΠΟΛΛΩΝ», ο οποίος περιβλήθηκε τον νομικό τύπο του αστικού μη κερδοσκοπικού συνεταιρισμού. Το καταστατικό του ενεκρίθη δυνάμει της υπ' αριθμ. 206/1994 αποφάσεως του Ειρηνοδικείου Αθηνών. Καταχωρίσθηκε δε στο οικείο μητρώο Συνεταιρισμών και ενεκρίθη η λειτουργία του, δια της υπ' αριθμ. 11083/05.12.1997 αποφάσεως του κ. Υπουργού Πολιτισμού, ως ο νόμος ορίζει (ΦΕΚ Β' 1164/97). Αναφορικός με την έγκριση της λειτουργίας του, αυτή εγένετο με την από 9ης Δεκεμβρίου 2011 και υπ' αριθμ. ΥΠΠΟΤ/ΓΔΣΠ/ΔΙΓΡΑΜ/686/124043 απόφαση του Υπουργού Πολιτισμού και Τουρισμού, η οποία δημοσιεύθηκε στο ΦΕΚ

Α' 1245/30.12.2011. Η ίδρυση τους έγινε σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 49, 54-57 του Νόμου 2121/1993 και η λειτουργία καθενός απ' αυτούς, εγκρίθηκε με νόμιμα δημοσιευθείσα στην Εφημερίδα της Κυβερνήσεως απόφαση του Υπουργείου Πολιτισμού, το οποίο και ελέγχει σύμφωνα με την παράγραφο 4 του άρθρου 54 του Ν. 2121/1993, τον αριθμό των καλλιτεχνών που έχουν αναθέσει στους ως άνω οργανισμούς τη διαχείριση εξουσιών που απορρέουν από το περιουσιακό τους δικαίωμα, καθώς και την τήρηση των διατάξεων του ως άνω νόμου και του κανονισμού των [άρθρο 54 παρ. 5]. Όπως προκύπτει δε από τους μετ' επικλήσεως προσκομιζόμενους από τους αιτούντες καταλόγους των μελών τους, ο αριθμός τούτων είναι πολύ μεγάλος και ικανός να θεωρηθεί ότι οι αιτούντες οργανισμοί αντιπροσωπεύουν την πλειονότητα των δικαιούχων συγγενικών δικαιωμάτων που ανήκουν στις ως άνω κατηγορίες. Σύμφωνα λοιπόν, με τα αναφερόμενα στη μείζονα σκέψη, τεκμαίρεται οι αιτούντες νόμιμοποιούνται να αξιώνουν ενεργητικά στο δικό τους όνομα, με κατάρτιση σχετικών συμβάσεων ή, σε περίπτωση διαφωνίας, δικαστικώς, την προβλεπόμενη από το άρθρο 49 § 1 του ίδιου ως άνω νόμου, ενιαία και εύλογη αμοιβή από τους, χωρίς την προηγούμενη καταβολή της αμοιβής αυτής, χρήστες υλικών φορέων ήχου, στους οποίους (υλικούς φορείς) είναι εγγεγραμμένη η από τα μέλη των οργανισμών εταίρων της εκτέλεση ή και ερμηνεία μουσικών έργων και οι οποίοι (υλικοί φορείς) παρήχθησαν και τέθηκαν σε κυκλοφορία από παραγωγούς, μέλη του πρώτου εκ των ανωτέρω οργανισμών μελών της, όχι μόνο για τις σχετικές αξιώσεις που γεννήθηκαν κατά το χρόνο λειτουργίας της, αλλά και όσες -μη επίδικες- γεννήθηκαν προ της ίδρυσής της τόσο των ημεδαπών, όσο και των αλλοδαπών δικαιούχων, αφού τεκμαίρεται ότι εκπροσωπεί όλα ανεξαιρέτως τα έργα όλων ανεξαιρέτως των δικαιούχων, ημεδαπών και αλλοδαπών, με τους οποίους οι ως άνω οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης-μέλη της, ως μόνοι αντιπροσωπευτικοί στην ελληνική επικράτεια οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης και προστασίας των συγγενικών δικαιωμάτων των παραπάνω τριών κατηγοριών δικαιούχων τούτων, έχουν συνάψει με αντίστοιχους προς αυτούς αλλοδαπούς οργανισμούς (SWISS PERFORM-Ελβετία, GVL-Γερμανία, SPEDI-DAM & ADAMI-Γαλλία, AIE & AISC-Ισπανία, SAMI-Σουηδία, CREDIDAM- Ρουμανία, EJI-Ουγγαρία, AGA-Λιθουανία, GRAMEX-Δανία, NORMA-Ολλανδία, MIRO CAM & URADEX-Βέλγιο STO-ART-Πολωνία, ROUPI & R.P.A.- Ρωσία, IMAIE & SCF- Ιταλία,

BECS-Μεγάλη Βρετανία, GDA-Πορτογαλία, RAL-Βρετανών&Αμερικανών Καλλιτεχνών, LSG-Αυστρίας, R.A. A.P-Ιρλανδίας, EEL- Εσθονίας, OBERIH- Ουκρανίας, HUZIC-Κροατία, INTERGRAM-Τσεχίας) συμβάσεις αμοιβαιότητας, δυνάμει των οποίων νομιμοποιούνται να προβαίνουν σε διαπραγμάτευση, είσπραξη, διεκδίκηση και διανομή της εύλογης αμοιβής που δικαιούνται και οι αντίστοιχοι προς τους ημεδαπούς, αλλοδαποί δικαιούχοι συγγενικών δικαιωμάτων, ήτοι οι αλλοδαποί εκτελεστές, μουσικοί, ερμηνευτές τραγουδιστές και παραγωγοί υλικών φορέων ήχου, για τη χρήση του καλλιτεχνικού ρεπερτορίου τους στην ημεδαπή. Πέραν όμως, από τις ως άνω συμβάσεις αμοιβαιότητας, η αιτούσα νομιμοποιείται να προβαίνει στις προαναφερόμενες ενέργειες και πράξεις για λογαριασμό και αλλοδαπών δικαιούχων συγγενικών δικαιωμάτων και με βάση τις διατάξεις της Διεθνούς Σύμβασης της Ρώμης «περί της προστασίας των ερμηνευτών ή εκτελεστών καλλιτεχνών, των παραγωγών φωνογραφημάτων και των οργανισμών ραδιοτηλεόρασης», η οποία κυρώθηκε με το ν.2054/1992, αποτελώντας πλέον αναπόσπαστο μέρος του εσωτερικού μας δικαίου. Οι αιτούντες οργανισμοί, λαμβάνοντας υπόψη και τις αμοιβές των δημιουργών των κρατών της Ευρωπαϊκής Ένωσης, συμφώνησαν από κοινού και κατήρτισαν κατάλογο με τις αμοιβές των ανωτέρω δικαιούχων, που απαιτούν από τους χρήστες των δημιουργιών αυτών (αμοιβολόγιο), ανάλογα με την έκταση της χρήσης και συγκεκριμένα:

ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΑ	5 ΑΣΤΕΡΩΝ	4 ΑΣΤΕΡΩΝ	3 ΑΣΤΕΡΩΝ	2 ΑΣΤΕΡΩΝ	1 ΑΣΤ.
2011	0,20 ευρώ	0,18 ευρώ	0,10 ευρώ	0,07 ευρώ	0,05 ευρώ
2012	0,20 ευρώ	0,18 ευρώ	0,10 ευρώ	0,07 ευρώ	0,05 ευρώ
2013	0,20 ευρώ	0,18 ευρώ	0,10 ευρώ	0,07 ευρώ	0,05 ευρώ
2014	0,20 ευρώ	0,18 ευρώ	0,10 ευρώ	0,07 ευρώ	0,05 ευρώ
2015	0,20 ευρώ	0,18 ευρώ	0,10 ευρώ	0,07 ευρώ	0,05 ευρώ

Εξάλλου, η καθ' ης ομόρρυθμη εταιρία με την επωνυμία που εδρεύει στα όπως εκπροσωπείται νόμιμα, διατηρεί ξενοδοχειακή μονάδα και ανήκει στην κατηγορία των τεσσάρων 2 αστερών, λειτουργεί από την 1η Ιανουαρίου έως την 31η Δεκεμβρίου εκάστου έτους (δηλ. 365 ημέρες κατ' έτος), με 57 δωμάτια και παρέχει τηλεόραση και ραδιόφωνο . Στα ως άνω δωμάτια του ξενοδοχείου είναι εγκατεστημένες συσκευές

τηλεοράσεως και έτσι παρέχεται στους πελάτες του ξενοδοχείου η δυνατότητα να παρακολουθούν τα τηλεοπτικά προγράμματα όλων των τηλεοπτικών σταθμών της χώρας. Οι δέκτες τηλεοράσεως που έχει εγκαταστήσει η καθ' ης σε όλα τα δωμάτια του ξενοδοχείου της συνδέονται με ένα δικό της κεντρικό διανεμητικό δέκτη (κεντρική κεραία), που λαμβάνει τα τηλεοπτικά προγράμματα των κρατικών και ιδιωτικών τηλεοπτικών σταθμών, τα οποία μεταδίδονται στην Ελληνική Επικράτεια. Ερμηνείες και παραγωγές που διαχειρίζονται και προστατεύουν οι αιτούντες οργανισμοί μεταδίδονταν καθημερινά καθ' όλη τη διάρκεια των ετών από 1-1-2013 έως 31-12-2015 από όλους τους κρατικούς και ιδιωτικούς τηλεοπτικούς σταθμούς, καλύπτοντας ημερησίως μεγάλο τηλεοπτικό χρόνο. Ενόψει τούτου και λαμβάνοντας υπόψη και τον μεγάλο αριθμό των λειτουργούντων κατά το έτος αυτό στην Ελληνική Επικράτεια με πανελλήνια εμβέλεια τηλεοπτικών σταθμών, η τηλεοπτική μετάδοση των διαχειριζομένων και προστατευομένων από τους αιτούντες έργων ήταν ευρύτατη, καλύπτοντας όλα σχεδόν τα έργα των δημιουργών. Η καθ' ης δε, στα πλαίσια της επιχειρηματικής της δραστηριότητας και προς επίτευξη των εμπορικών της σκοπών και πορισμού οικονομικού οφέλους, κατέστησε προσιτά τα επίδικα τηλεοπτικά προγράμματα στους πελάτες της, οι οποίοι και συγκροτούν, κατά τα αναφερόμενα στη μείζονα σκέψη, την έννοια του "κοινού", διαμορφώνοντας τις κατάλληλες προς τούτο συνθήκες με τις ως άνω πράξεις της. Δηλαδή, προέβη στην εγκατάσταση κεντρικού διανεμητικού δέκτη, καταλλήλου και ικανού να λαμβάνει όλα τα προγράμματα των τηλεοπτικών σταθμών πανελληνίου εμβελείας, τοποθέτησε τις σωληνώσεις εγκαταστάσεως προς διοχέτευση των λαμβανομένων από την κεντρική κεραία τηλεοπτικών σημάτων σε όλα τα δωμάτια του ξενοδοχείου της και τοποθέτησε στα δωμάτια συσκευές τηλεοράσεως προς λήψη από τους πελάτες της των τηλεοπτικών σημάτων. Είναι προφανές λοιπόν ότι, εν προκειμένω, αν και δεν γίνεται εκ μέρους της καθ' ης χρήση υλικού φορέα, δεν πρόκειται για απλή λήψη τηλεοπτικής εκπομπής και δη για χρήση της τηλεοπτικής μεταδόσεως, για την οποία έχουν καταβληθεί τα δικαιώματα (εύλογη αμοιβή) στους δικαιούχους από τους τηλεοπτικούς σταθμούς, αλλά για μία άλλη, ανεξάρτητη πράξη, με την οποία το τηλεοπτικώς εκπεμπόμενο έργο γίνεται εκ νέου άμεσα προσιτό και αντιληπτό από άλλο κοινό, ενώ οι αιτούντες, κατά την κατάρτιση των σχετικών συμβάσεων με τους τηλεοπτικούς σταθμούς προς καταβολή

ευλόγου αμοιβής, δεν είχαν αποβλέψει σε τούτο. Έτσι η καθ' ης, ως χρήστης - λήπτης της τηλεοπτικής μετάδοσης, παρουσίασε αυτήν χωρίς δικαίωμα σε κοινό άλλο από το προοριζόμενο, προς εκμετάλλευση και επίτευξη των προαναφερομένων επιχειρηματικών της σκοπών. Η πράξη της αυτή αποτελεί χρήση των έργων των αιτούντων διαφορετική από την αρχικώς προβλεπόμενη, δηλαδή από αυτή για την οποία προορίζονταν η τηλεοπτική μετάδοσή τους και αναμφισβητήτως θεωρείται "δημοσία παρουσίαση" των διαχειριζομένων και προστατευομένων από τους αιτούντες έργων υπό την έννοια του άρθρου 3 παρ. 2 του Ν. 2121/1993. Συνεπώς, προκύπτει νόμιμο δικαίωμα των αιτούντων να αξιώσουν εύλογη αμοιβή για τη δημοσία παρουσίαση των έργων τους, που λαμβάνει χώρα στα δωμάτια του ξενοδοχείου της καθ' ης, η οποία έχει αντίστοιχη υποχρέωση να καταβάλει στους αιτούντες την εν λόγω αμοιβή. Εδώ να σημειωθεί ότι η συγκεκριμένη χρήση από την καθ' ης των έργων των αιτούντων έχει όλως δευτερεύοντα χαρακτήρα, σε σχέση με το αντικείμενο λειτουργίας της ξενοδοχειακής της μονάδος. Ήδη οι αιτούντες την 15-11-2011 υπέγραψαν μνημόνιο συμφωνία με το ΝΠΔΔ με την επωνυμία «ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΑΚΟ ΕΠΙΜΕΛΗΤΗΡΙΟ ΕΛΛΑΔΟΣ», βάσει της κατηγορίας που κάθε ξενοδοχείο εντάσσεται και ήταν κατ' ανάλογο μέτρο αυξημένη ή μειωμένη. Υφισταμένης, μετά ταύτα, διαφωνίας μεταξύ χρήστη και των αιτούντων οργανισμών συλλογικής διαχείρισης συγγενικών δικαιωμάτων περί την εύλογη αμοιβή των μελών των τελευταίων, αναδεικνύεται, σύμφωνα με την προμνησθείσα διάταξη του άρθρου 49 παρ. 1 του Ν. 2121/1993, η εξουσία του παρόντος Δικαστηρίου να καθορίσει, προσωρινά, το ύψος της. Εξάλλου, όπως προαναφέρθηκε, το Δικαστήριο, για τον προσδιορισμό της υπέρ των αιτούντων ευλόγου αμοιβής συνεκτιμά όλα τα προαναφερόμενα στοιχεία, χωρίς να δεσμεύεται από το κατά τα άνω αμοιβολόγιο, το οποίο, σημειωτέον, καθορίσθηκε από τους αιτούντες στο ίδιο ύψος για όλα τα ξενοδοχεία της χώρας, χωρίς διαφοροποιήσεις ανάλογες προς τη θέση και την τουριστική κίνηση κάθε περιοχής και την πληρότητα κάθε ξενοδοχείου, στοιχεία από τα οποία όμως εξαρτάται το ύψος των εσόδων κάθε επιχειρήσεως και, συνεπώς, και η ωφέλειά της από την παρουσίαση των ραδιοτηλεοπτικών έργων μέσω των δεκτών που είναι εγκατεστημένοι στα δωμάτια του ξενοδοχείου και πρέπει να λαμβάνονται υπόψη, έστω και γενικά, ακόμη και όταν η αμοιβή προσδιορίζεται σε ορισμένο ποσό. Ακολούθως, πιθανολογήθηκε ότι η μέση πληρότητα του ξενοδοχείου πιθανολογείται ότι είναι κάτω του υπολογιζόμενου για την σύνταξη του αμοιβολογίου 40-45% σε ετήσια

βάση, γεγονός που επιβεβαίωσε και ο διάδικος επιχειρηματίας. Επίσης, το ξενοδοχείο λόγω της οικονομικής κρίσης αλλά και της μειωμένης τουριστικής κίνησης, έχει μειωμένα έσοδα ενώ ήδη καταβάλλει 671 ευρώ συνολικά για τα έτη 2014 έως και 2015 προς την "ΑΕΠΙ". Συνεκτιμωμένων όλων των παραπάνω στοιχείων, το Δικαστήριο, λαμβάνοντας υπόψη την αξία της συγκεκριμένης χρήσεως εκ μέρους της καθ' ης, στα πλαίσια των οικονομικών συναλλαγών, που, όπως έχει ήδη λεχθεί, έχει δευτερεύοντα χαρακτήρα σε σχέση με το αντικείμενο της εκμεταλλεύσεως της επιχειρήσεώς της, τον αριθμό των δωματίων και την πληρότητα του ξενοδοχείου της κατά τον κρίσιμο, εν προκειμένω, χρόνο, το σκοπό της διαμονής των πελατών σ' αυτό, τον, κατά μέσο όρο, χρόνο παραμονής τους, τις πραγματικές δυνατότητές τους να παρακολουθήσουν στο δωμάτιο τους τηλεοπτικές εκπομπές με έργα που διαχειρίζονται οι αιτούντες, το μέγεθος του τηλεοπτικού χρόνου που καταλαμβάνει η μετάδοση των έργων των μελών των αιτούντων, την συμβατικώς οριζόμενη αμοιβή συγγενικών δικαιωμάτων των αιτούντων με άλλα ξενοδοχεία, καταβλητέα στους αιτούντες εύλογη αμοιβή, κρίνει, με βάση και τα διδάγματα της κοινής πείρας και τους κανόνες της λογικής, ότι το ύψος της εν προκειμένω αιτουμένης ευλόγου αμοιβής πρέπει να καθοριστεί προσωρινά, για το χρονικό διάστημα από 1-1-2013 έως 31-12-2015 στο ποσό των 0,035 ευρώ ανά δωμάτιο, ήτοι 728,17 ευρώ κατ' έτος και συνολικά το ποσό των 2.184,51 ευρώ. Επί του ποσού δε αυτού, θα πρέπει να υπολογιστεί και ο εκάστοτε αναλογούν Φ.Π.Α., που σήμερα ανέρχεται για αμφοτέρους τους αιτούντες σε 23%. Η προσωρινή αυτή αμοιβή κρίνεται εύλογη και είναι ικανή να οδηγήσει στην επίτευξη ισορροπίας μεταξύ του συμφέροντος των αιτούντων οργανισμών να εισπράττουν αμοιβή λόγω της δημοσίας παρουσιάσεως των προστατευομένων απ' αυτούς έργων μέσω των δεκτών τηλεοράσεως, που είναι εγκατεστημένοι στα δωμάτια του ξενοδοχείου της καθ' ης και του συμφέροντος της τελευταίας να μπορεί να εκμεταλλεύεται τη χρήση των έργων αυτών υπό εύλογες προϋποθέσεις. Η κατανομή του παραπάνω ποσού μεταξύ των ερμηνευτών, εκτελεστών, καλλιτεχνών και παραγωγών θα γίνει κατά τις μεταξύ τους σχετικές συμφωνίες, δηλαδή κατά ποσοστό 50% για τους ηθοποιούς, 50% για τους παραγωγούς. Πιθανολογήθηκε, τέλος, ότι συντρέχει νόμιμος λόγος για τον καθορισμό της εύλογης αμοιβής για τα όλα τα αιτούμενα έτη και επείγουσα περίπτωση για την προσωρινή επιδίκαση του ημίσεως των, ως άνω, προσδιορισθέντων

ποσών, πλέον του αναλογούντος στα καταβλητέα ποσά ΦΠΑ για την απόδειξη που θα εκδοθεί σχετικά από τους αιτούντες, προς κάλυψη αμέσων και μη επιδεκτικών αναβολής βιοτικών αναγκών των δικαιούχων. Επομένως, πρέπει η ένδικη αίτηση να γίνει δεκτή και ως ουσία βάσιμη κατά ένα μέρος, κατά τα οριζόμενα ειδικότερα στο διατακτικό. Τέλος, πρέπει να καταδικαστεί η καθής σε μέρος της δικαστικής δαπάνης των αιτούντων λόγω της εν μέρει νίκης και ήττας των διαδίκων (αρθρ. 178 παρ. 1 σε συνδ. με 184 ΚΠολΔ), όπως ειδικότερα ορίζεται στο διατακτικό.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

ΔΙΚΑΖΕΙ αντιμωλία των διαδίκων.

ΔΕΧΕΤΑΙ εν μέρει την αίτηση

ΚΑΘΟΡΙΖΕΙ την ενιαία και εύλογη αμοιβή που πρέπει να καταβάλει στους αιτούντες η καθ' ης η αίτηση για την από μέρους της δημοσία παρουσίαση έργων των μελών τους μέσω συσκευών τηλεοράσεως και ραδιοφώνου, εγκατεστημένων στο αναφερόμενο στο ιστορικό ξενοδοχείο της, για τα έτη από 1-1-2013 έως και 31-12-2015, στο ποσό των 2.184,51 ευρώ.

ΥΠΟΧΡΕΩΝΕΙ την καθ' ης να καταβάλει προσωρινά στους αιτούντες οργανισμούς και κατά την αμέσως ανωτέρω αναλογία το ήμισυ της κατά τα άνω προσδιορισθείσης, για το σύνολο του ενδίκου χρόνου, ευλόγου αμοιβής, πλέον του αναλογούντος στα καταβλητέα ποσά ΦΠΑ 23% για την απόδειξη που θα εκδοθεί σχετικά από τους αιτούντες.

ΟΡΙΖΕΙ προθεσμία για την άσκηση τακτικής αγωγής χρονικό διάστημα τριάντα (30) ημερών από τη δημοσίευση της παρούσας.

Επιβάλλει σε βάρος της καθής μέρος της δικαστικής δαπάνης των αιτούντων, που ορίζει σε διακόσια πενήντα (250) ευρώ.

ΚΡΙΘΗΚΕ, Αποφασίσθηκε και Δημοσιεύθηκε στο ακροατήριό του, σε έκτακτη, δημόσια συνεδρίαση, στα στις 20 Μαρτίου 2017

Η ΠΡΟΕΔΡΟΣ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

(Ποιο αντίγραφο για υπηρεσιακή χρήση.

Υπογραφή 27.2.2018

Η Γραμματέας

